

Forhandling

Finansministeren (Palle Simonsen):

Lovforslaget om samfundssolidaritet hos de offentligt ansatte betyder, hvad jeg vil kalde gennemgribende ændringer i ansættelsesvilkårene for offentligt ansatte.

Regeringen er – og det ved forslagsstillerne godt – meget opmærksom på, at de samfundsøkonomiske problemer skal søges løst, men problemerne løses ikke ved gennemførelse af dette forslag, og derfor vil jeg sige med det samme, hvad angår L 219, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

En forenkling, effektivisering og afbureaukratisering af den offentlige sektor indgår sammen med de meget snævre bevillingsmæssige rammer i regeringens arbejde for at lette udgifterne til den offentlige sektor.

Forslaget om at forringe de offentligt ansattes rettigheder i forbindelse med afsked er ikke holdbart. Det er heller ikke rimeligt eller hensigtsmæssigt ved lov at fiksere antallet af tjenestemænd til 999; det synes jeg i sig selv viser det usaglige i Fremskridtspartiets forslag. Fremskridtspartiet vil jo i realiteten med lovforslaget groft sagt afskaffe alle tjenestemænds optjente pensionsrettigheder, standse stigningerne i pensionerne til allerede pensionerede og afskaffe de offentlige arbejdsgiveres bidrag til pensionsordninger for overenskomstansatte.

Jeg skal såmænd ikke gå yderligere i detaljer i det her, for jeg mener, det er fuldstændig urealistisk. Jeg skal for så vidt heller ikke gå ind i en polemik om grundlovmæssigheden af de foreslåede indgreb, men jeg vil da godt nævne, at optjening af pensionsrettigheder for den enkelte er et meget langsigtet projekt, og det betyder altså også, at indgreb som det, man her lægger op til fra Fremskridtspartiet side, på en eller anden måde simpelt hen vil medføre en erstatning.

Regeringen må klart afvise dette lovforslag.

Hvad angår det andet lovforslag, hvor Fremskridtspartiet stiller forslag om at reducere antallet af offentligt ansatte med 200.000 i løbet af 1 år, vil jeg sige, at her er man naturligvis også langt uden for realiteternes grænser. Konsekvensen heraf ville jo være, at der faktisk skal afskediges 140.000. Selv om man indregner naturlig afgang og sætter den til det højest tænkelige efter de erfaringer, vi har, kan det ikke blive

til mere end 60.000, og det vil sige, at der faktisk skal afskediges 140.000.

Det ville også være en konsekvens heraf, at man i virkeligheden – for at tage det kommunale, for vi taler jo ikke bare om staten – ville sætte det kommunale selvstyre fuldstændig ud af kraft. Det ville have så gennemgribende indflydelse på alle de servicefunktioner, som vi kender, at det er uacceptabelt.

Jeg skal ikke gå i detaljer om det, men for en ordens skyld sige, at regeringen naturligvis er enig i, at antallet af offentligt ansatte skal reduceres i de kommende år. Med udgangspunkt i en analyse af udviklingen af arbejdsstyrken har regeringen jo allerede fastlagt, hvad jeg vil kalde en nødvendig og realistisk politik for udviklingen i det offentlige personaleforbrug. Som statsministeren bebudede i regeringens tiltrædelsesredegørelse til Folketinget, er der udarbejdet en 4-års-plan med det sigte gradvis og ved naturlig afgang at mindske personaleforbruget.

Planen har allerede resulteret i, at der i regeringens oplæg til udarbejdelse af finanslovsforslaget for 1990 er forudsat en årlig reduktion af personaleforbruget på ca. 1,5 pct. Regeringen vil også optage forhandlinger med de kommunale organisationer om en tilsvarende indsats i amter og kommuner.

Men der er langt fra det, jeg vil kalde det realistiske med hensyn til at reducere antallet af offentligt ansatte, og til Fremskridtspartiets forslag. Derfor endnu en gang som en konklusion: Regeringen må klart afvise også dette forslag.

Hans Strunge (S):

Jeg vil først gerne sige om L 219, der jo har titlen forslag til lov om samfundssolidaritet hos de offentligt ansatte, at den er ganske uhyrlig og særdeles misvisende.

Forholdet er jo det, at det er Folketinget, det er dette Folketing, der har bestemt den offentlige sektors størrelse igennem finansloven og det, der knytter sig dertil. Det er Folketinget, der har besluttet retsstillingen for de offentligt ansatte, herunder også afskedigelsesregler og pension. Derfor er der ingen mening i eller baggrund for, at Z opfordrer til samfundssolidaritet hos de offentligt ansatte. Det er jo ikke de offentligt ansatte, der har truffet beslutning om disse ting, men Folketinget, der har ansvaret,